

Overweging - Vierde Zondag van de Advent - 21 december 2014 - Dominicuskerk, Utrecht

2 Samuël 7; Ps. 89; Rom. 16,25-27; Lucas 1,26-38

Beste mensen,

wat een wonderlijke verhalen horen we vandaag!
David droomt over een huis voor God,
de profeet Nathan spreekt over Davids huis
dat zal standhouden van generatie op generatie.
In het evangelie krijgt een jonge vrouw
wel heel bijzonder bezoek.
Ook Maria is deel van een verhaal dat je niet voor mogelijk zou houden,
maar nog verrassender is het slot:
Maria stemt in met de woorden van de engel,
ze laat aan haar geschieden naar Gods woord.

Wat gebeurt hier allemaal?
Wordt het onwaarschijnlijke toch waarheid,
kan bij God gebeuren wat volgens mensen onmogelijk is?
En wat betekent dit voor ons vandaag, hier en nu?

Wat maakt een huis tot een thuis?
Muren, een dak, een deur die open en dicht kan,
ramen waardoor licht naar binnen kan komen,
verwarming en water,
het zijn zaken die beslist ertoe doen en een mate van comfort brengen,
maar dan is het nog steeds alleen een gebouw,
eigelijk nog niet meer dan een omhulsel of zelfs een lege huls.
Het zijn de mensen die er wonen,
en als je alleen woont, ben je het zelf
die er al dan niet een thuis van maakt.
Als mens maak je verschil door je bezieling.
Je huis kan prachtig versierd zijn voor de kersttijd,
maar kerst gaat pas leven als het in jou, in je ziel, tot leven komt.

In de verhalen die we vandaag horen is echter meer aan de hand.
Telkens ligt het initiatief bij God,
God die niet zomaar iets wil,
maar vraagt naar en handelt met onze instemming.
Het is verleidelijk om God af te schilderen als een bron
van hemelse overmacht, ja van almacht,
maar vooral in het evangelie horen we feitelijk
over een heel zachte, tedere kant van diezelfde God.
Kun je dat tedere gebaar aanvaarden?

In de weken van de Advent proberen we telkens
de vensters van ons hart te openen
voor een toekomst die ons wil vernieuwen,
een toekomst waarin God ons nabij wil komen.

De voorbereidingen op het Kerstfeest,
het wereldgebeuren op televisie,
de politiek in ons land,
beroerd en goed nieuws in onze eigen stad,
ze leiden ons o zo gemakkelijk af van
die tedere uitnodiging van God.
Hij wacht op ons antwoord,
hoopt en verlangt dat wij instemmen
met zijn nieuwe wereld.

En hoe moeten wij dat dan doen?
Wat wordt er van ons verlangd?
Is het om bij te verzuchten: we moeten weer iets?!
Er is alle reden om ons zorgen te maken
over ons eigen geestelijk thuis,
over de toekomst van onze geloofsgemeenschap
en ons samenkomen in dit kerkgebouw.
Er zijn geen gemakkelijke antwoorden op zulke vragen.
Je voelt je op jezelf terug geworpen,
op je eigen bezieling.

Misschien gaat het wel erom dat we met deze vragen
toch op weg durven te blijven,
in het besef dat we niet de enige zijn met vragen en twijfels.
Met Kerst gaan we ook dit jaar weer de komst vieren
van een God die niet veraf en onbereikbaar wil zijn,
maar midden onder mensen wil leven,
leven tot het uiterste toe,
bewogen om mensen en kwetsbaar.
Het hangt niet alleen maar van u en mij af:
we zijn al gezien, we worden gekend en bemind
door een God die er zal zijn, telkens weer,
en ook juist waar we Hem niet vermoeden.

Laten we bidden dat we met elkaar ons lief en leed,
onze zorgen en vreugden delen,
en zo onze kerk en onze huizen maken
tot een huis voor de ziel,
tot een plek waar we thuis komen,
een huis dat een thuis wordt
waar het werkelijk Kerst kan worden.

In onze hoop mogen we ons gesteund weten
door iemand die ons is voorgedaan in vertrouwen,
ondanks dat ook zij eerst verwarring voelde.
Maria stemde in met de belofte van de engel.
Met zijn woorden kunnen ook wij bidden:

*Wees gegroet, Maria, vol van genade,
de Heer is met U.
Gij zijt de gezegende onder de vrouwen,
en gezegend is Jezus, de vrucht van uw schoot.
Heilige Maria, moeder van God,
bid voor ons zondaars,
nu en in het uur van onze dood.
Amen.*

Dat het zo moge zijn.

Otto Vervaart